

«Damen» fra Rostadalen.

En kvindes biografi.

At der ogsaa fins «Damer» i Rostadalen og det i ordets sande betydning vil man kunne forstaa ved at følge en vis dames oplevelser og handlinger.

Hendes opdragelse var jo ikke helt damemæssig, da hun maatte gaa sin mor tilhaande i fjøset og med diværse huslig arbejde. I syttenaars alderen blev alt hjemme hende for smaat og lavt. Hun maatte ut, og styrte derfor kursen sydovertil en av storbyerne, hvor hun kom ind paa en «højere» skole og efter hendes store hode at dømme, tok hun selvfølgelig glimrende eksamen.

Da det var smaat om ledige poster, maatte hun sætte kursen for Rostadalen igjen, men nu blev fjøslugten hende altfor stærk og dalen saa altfor trang. Hun kunde ikke engang faa plas for sin store hat. Endelig var lykken hende gunstig, og da hun nu ogsaa hørte til en finere klasse mennesker, fik hun plas i en større forretning ved Vestfjordens indre strande. Denne plas beholdt hun i et tidsrum av 4 - fire maaneder, og grundet private forretninger som medtok en god del av den tid hun skulde hvile, blev arbejdet i forretningen hende for trættende, saa husbonden saa det tjenligst at la damen faa et godt og langt ophold paa et landsted.

Grundet anledningen fandt «damen» det best at besøke sin hjembygd Rostadalen. Var dalen hende for trang før, saa blev den det ikke mindre nu. Vinteren med sin kolde altid bitende østenvind, som snor sig ned igjennem dalen blev for skarp for den fintfølede parfumerte «damen». Men et godt og langt ophold paa et landsted var nu engang bestemt, og «damen» maatte derfor gjøre sig fortrolig med en overvintring i Rostadalen.

Vaaren som bringer liv i selv de minste kryp, gav ogsaa damen fra Rostadalen nye ideer om at forlate den ensformige dal for atter at søke adspredelse i bylivet.

Da nu Rostadalen hører til de steder hvor civilisationen ikke har trængt igjennem med ellegante veie, maatte den efter storstadslivet længtende dame tilbakelægge en marsch over højfjældets øde strækninger tilfods. Kommen til byen fik hun plas i en forretning som krambujomfru. Da til sit uheld en av hendes søskende døde maatte hun hjem til den snævre dal for siste gang at se et kjært ansigt: men ak! Mens hun var hjemme hadde hendes husbond set en utmærket anledning til at bli hende kvit og sendte hende hendes avsked paa et enkelt lite brevkort en kort tid efter hendes hjemreise. Hendes ophold i forretningen blev desværre ogsaa denne gang kun nogle maaneder, og saa maatte hun atter søke en ny plas.

Tros opsigelse pr. aapent brevkort vendte «damen» fra Rostadalen atter tilbake til storstaten. Bylivet var hende for kjært lil at hun skulde forlate det saa braat. Kommen uti en storbys larm og tummel uten beskæftigelse var noget mer end beregnet, og tros alle omstendigheter søkte hun ved egen spekulation at slaa sig igjennem. Hun foretok derfor en promenade til en av smaabyerne i nærheten, men det gik annerledes end beregnet, hvorfor «damen» maatte vende om og la atter kursen for storstaden. Her var hun saa heldig at faa sig en plas i en av byens pølseforretninger og det saa da ut som om damens papirer stod i god kurs. Det paastodes, at «damen» fra Rostadalen nu hadde gjort sin lykke; men hvori denne lykke bestod var det hemmelige. Nogle lot fortælle, at det var en av kirkens og kulturens ledende apostler det gjaldt, andre vilde ha det til at det var en av fedrelandets modige krigshelter med en blankknappet uniform og en skarpslepen Krag-Jørgensens bajonet ved

lænden. I pølseforretningen var derimot ulykken efter hende. Pølsemakeren saa naturligvis sin fordel i at ha en mindre flaat dame i sin forretning. Damen fra Rostadalen kom nu paa rejse igjen; men denne gang var det lykken som hadde en haand med i spillet. Hun fik sig straks en plas i en av byens matforretninger og takket være hendes onkel i Amerika, blev «damen» mægtig nok til at koste sig det fornødne som maatte til for en storbydame, baade hvad der angik teater, selskaps som hverdagslivet.

Hendes omflakkende liv var nu til ende, og damen fra Rostadalen fik, for første gang forbli et helt aar i en og samme forretning. Nu blev lykken hende stadig gunstigere. Hendes kjære onkel i Amerika var flittig at sende banknoter. Det lot sig og vise, at damen ikke gjorde skam av sin onkels penger. Hun gjorde opsving stadig væk, saa hendes veninder knapt orket at følge hende i vidtøftighet.

Men saa kommer sorgens grusomme tid væltende som en snikende tiger over hende. Brevkorrespondancen ophører og der gis ingen anden utvej end at vri blandt slægt og vennet for at se, om man ikke kan faa saa pas som en 50 spesidaler. Med det for det da greje sig. Blev brevkorespodansen mellem Amerika og «damens» opholdsted sløjfet, saa blev dog byposten betydelig utvidet. Ordspoket sier mange penger gir mange venner.

Og blev teatret sløifet, saa blev dog selskapslivet vedlikeholdt.

Dog nok hermed. Hendes stramme figur som ei skyldes korsæten er det vel som gjør hende til gjenstand for en indbydelse efter hendes ordinære arbeidstid!

Næste gang damen fra Rostadalen er paa tur, skal vi la høre fra os, da vort altid aarvaakne detektiv øje stadig følger hendes trippende hevægelse og slankeskrog.

Vor dame i nor
indhyldet i sit flor
hun hadde en godtroen onkel
i fjor,
som ante ej han gikk
av sine penger glip
hvormed han skulde lære at
holde sit bestik.

At dele midt i to
dertil er damen go
naar blot hun har fordelen og
faar omkelen til at tro
at hun ham behandlet vel,
er en tro og ærlig sjæl
som elsker blot en sjømand og
agter højt hans træl.

Men vi blot haape faar
hvad i ordsproget staar
at løgn og falskhet paa halsen
sin egen herre slaar.
Tilslut et tak for sist
og saa tænker jeg forvist,
«damens» onkel er en sjømand
som har lidt megen brist.

Loke.